

че наближавала своя завършек; след 1317 година Данте работел вече в едно ~~не~~ по-спокойно убежище. Защото, ако Данте се завърнал в Верона през 1320 /както твърди самият той /, за да дискутира *Quaestio de aqua et terra*!, все пак положително е, че от 1318 той се бил вече отдалечил от двора на Кан Гранде, за да се засели в Равена.

В старинния град, където империята бе просияла с последните си отблясъци, всичко излъчвало величие и мир; тържествеността на базиликите, великолепието на царските гробници, ~~свещата~~ ^{образът} на Юстиниана, искрящ сред златото на византийските мозаики, самотните черквички, гората от пинии, ~~приветлив~~ ^{просната} надлъж край морето, смесваща шепота на вейките си с тоя на вълните. Величествени спомени и тъжна тишина; славата на миналото говорела на въображението на изгнаника, покоя на настоящето разполагал сърдцето му към ~~едъринна~~ ^{сурова} нежност. А господар на Равена бил Гуидо ^{милостта} Довело да Полента, внук на ~~Франческо~~ ^{Франческо} увекочената от ~~византизма~~ ^{византизма} на поета Франческа ди Римино; любезен ~~мъж~~ ^{мъж}, с възвишен дух, Гуидо ^{Довело} бил също така и даровит поет, способен да уважава и чествува Данте Алигиери. ~~Някои~~ ^{Някои} Всичко това ~~Данте~~ ^{Данте} накарало Данте да се установи в Равена, където го утешавало и ~~присъствието~~ ^{обграден от} на синовете му Пиетро и Якопо и дъщеря му Беатриче; ~~пред~~ ^{облагодетелност} почтителната ~~привързаност~~ ^{привързаност} на гражданството, той имал и няколко особено предани и привързани приятели: нотариуса Пиетро Джардини, Лино Перини и лекарят на Черталдо Филучио де Милоти.

~~Тъй както Джозуе Кардучи ни го представя в една своя прекрасна и затрогваща страница, поетът си почивал от умората, причинена от съчиняването на безсмъртните песни, сред радостите на семейните чувства и дружелюбната сърдечност на другарите, които имали заслугата и славата, че са били утеха и подкрепа на последните Дантеви години.~~

Тъй както Джозуе Кардучи ни го представя в една своя прекрасна и затрогваща страница, поетът си почивал от умората, причинена от съчиняването на безсмъртните песни, сред радостите на семейните чувства и дружелюбната сърдечност на другарите, които имали заслугата и славата, че са били утеха и подкрепа на последните Дантеви години.

Мъчно е да се допусне, ^{но} както някой и други смятат/, че той е имал катедра в равенския университет; ~~ако~~ ^{но} ~~и~~ ^{но} твърде вероятно и твърде естествено би било той да използва своята ~~научна~~ ^{научна} ерудиция и да подпомага ~~своята~~ ^{своята} ~~знания~~ ^{знания}, било в Двора, или в града, или в разговор с жадни за ~~узнаване~~ ^{узнаване} хора, всички, които са искали да се обучават в реторика, или друга някоя ~~научна~~ ^{научна} дисциплина. Така неговата слава се разпространявала навсякъде; особено хубаво свидетелство за нея ни дава поетичната му преписка с Джовани дел Вирджилио, преподавател в Болонския Университет, който отправил ~~една~~ ^{една} към Данте едно стихотворение изпълнено с възхита: *Pieridum vox alma*, като го канел да възпее на латински големите събития на времето и му предлагал/или поне Данте така разбрал/лавровия венец.

Твърде вероятно е това да е станало през 1319. Поетът отговорил с една латинска еклога в която отново изказвал надеждата си, че ще се увенчае по-дир окончателното завършване на ^{Поемата} ~~Поемата~~, но в своята Флоренция. Джовани повторено го поканил в Болоня; Данте благодарил, но изразил желанието си да не

1) Темата за водата и земята; 2) благословен глас на музите;